

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

8. května 2013(*)

„Dan? – Da? z p?idané hodnoty – Šestá sm?rnice 77/388/EHS – Nárok na odpo?et dan? na vstupu – Povinnosti osoby povinné k dani – Vadné nebo nep?esné faktury v jejím držení – Neuvedení povinných údaj? – Odmítnutí nároku na odpo?et – Dodate?né d?kazy reálnosti fakturovaných pln?ní – Opravné faktury – Nárok na vrácení DPH – Zásada neutrality“

Ve věci C-271/12,

jejímž p?edm?tem je žádost o rozhodnutí o p?edb?žné otázce na základ? ?látku 267 SFEU, podaná rozhodnutím cour d'appel de Mons (Belgie) ze dne 25. května 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 1. ?ervna 2012, v ?ízení

Petroma Transports SA,

Martens Énergie SA,

Martens Immo SA,

Martens SA,

Fabian Martens,

Geoffroy Martens,

Thibault Martens

proti

État belge,

SOUDNÍ DV?R (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, p?edsedkyn? senátu, G. Arestis (zpravodaj), J.-C. Bonichot, A. Arabadžev a J. L. da Cruz Vilaça, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kancelá?e: A. Calot Escobar,

s p?ihlédnutím k písemné ?ásti ?ízení,

s ohledem na vyjád?ení p?edložená:

– za Petroma Transports SA, Martens Énergie SA, Martens Immo SA, Martens SA, jakož i za F. Martense, G. Martense a T. Martense O. Van Ermengem, avocat,

– za belgickou vládu M. Jacobs a J.-C. Halleuxem, jako zmocn?nci,

– za Evropskou komisi W. Roelsem a C. Soulay, jako zmocnenci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout vč bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daní z přidané hodnoty: jednotný základ daní (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23), ve znění směrnice Rady 94/5/ES ze dne 14. února 1994 (Úř. věst. L 60, s. 16; Zvl. vyd. 09/01, s. 255, dále jen „šestá směrnice“), jakož i zásady neutrality.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společnostmi Petroma Transports SA, Martens Énergie SA, Martens Immo SA a Martens SA, jakož i F. Martensem, G. Martensem a T. Martensem, tvořícími společnou skupinu Martens, a belgickým státem ohledně odmítnutí tohoto státu přiznat jmenovaným nárok na odpočet daní z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za služby poskytnuté v rámci skupiny Martens.

Právní rámec

Právní úprava Unie

3 Podle čl. 2 bodu 1 šesté směrnice je předmětem DPH „dodání zboží nebo poskytování služeb za protiplnění uskutečněné v tuzemsku osobou povinnou k dani, která jedná jako taková“.

4 Článek 10 šesté směrnice, nazvaná „Uskutečnění zdanitelného plnění a daňová povinnost“, stanoví:

„1. a) „Uskutečněním zdanitelného plnění“ se rozumí situace, při níž se naplňují právní podmínky pro vznik daňové povinnosti

b) „Daňovou povinností“ se rozumí povinnost odvést daň, jejíž splnění mohou finanční orgány k určitému dni na základě zákona požadovat od daňového dlužníka bez ohledu na skutečnost, že úhrada daní může být odložena.

2. Zdanitelné plnění se uskuteční a daňová povinnost vzniká dodáním zboží nebo poskytnutím služby. [...]

[...]“

5 Článek 17 šesté směrnice, nadepsaný „Vznik a rozsah nároku na odpočet daní“, stanoví:

„1. Nárok na odpočet daní vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daní.

2. Jsou-li zboží a služby použity pro účely jejich zdanitelných plnění, je osoba povinná k dani oprávněna odpočíst od daní, kterou je povinna odvést:

a) daň z přidané hodnoty, která je splatná nebo byla odvedena s ohledem na zboží nebo služby, jež jí byly nebo mají být dodány jinou osobou povinnou k dani, která je v tuzemsku daňovým dlužníkem;

[...]"

6 ?lánek 18 šesté sm?rnice, týkající se pravidel uplat?ování nároku na odpo?et dan?, up?es?uje:

„1. Pro uplatn?ní nároku na odpo?et dan? musí osoba povinná k dani:

a) p?i odpo?tu dan? podle ?l. 17 odst. 2 písm. a) vlastnit fakturu vystavenou v souladu s ?l. 22 odst. 3;

[...]

„2. Osoba povinná k dani provede odpo?et dan? tak, že od celkové výše dan? z p?idané hodnoty splatné za dané zda?ovací období ode?te celkovou výši dan?, u níž v pr?b?hu téhož období vznikl nárok na odpo?et, který m?že být uplatn?n podle odstavce 1.

[...]

3. ?lenské státy stanoví podmínky a postup, jímž m?že být osoba povinná k dani oprávn?na k provedení odpo?tu dan?, který neprovedla v souladu s odstavci 1 a 2.

[...]"

7 ?lánek 21 odst. 1 písm. a) a c) šesté sm?rnice stanoví:

„Následující osoby jsou povinny odvád?t da? z p?idané hodnoty:

1. v rámci vnit?ního systému:

a) osoby povinné k dani uskute??ující zdanitelná pln?ní jiná než ta, která jsou uvedena v ?l. 9 odst. 2 písm. e) a uskute??ována osobou povinnou k dani usazenou v zahrani?í. [...]

[...]

c) každá osoba, která uvádí [DPH] na faktu?e nebo jiném dokladu sloužícím jako faktura [...]"

8 ?lánek 22 šesté sm?rnice, ve zn?ní vyplývajícím z ?lánku 28h, stanoví:

„Povinnosti v rámci vnit?ního systému

1. a) Každá osoba povinná k dani oznámí zahájení, zm?nu nebo ukon?ení ?innosti, kterou vykonává jako osoba povinná k dani.

[...]

2. a) Každá osoba povinná k dani vede ú?etnictví dostate?n? podrobné k tomu, aby správci dan? umožnilo uplatnit a prov??it da? z p?idané hodnoty.

[...]

3. a) Každá osoba povinná k dani vystaví fakturu nebo jiný doklad sloužící jako faktura za zboží a služby, které dodala nebo poskytla jiné osob? povinné k dani nebo právnické osob? nepovinné k dani. [...]

[...]

b) Faktura musí jednoznačně uvádět cenu bez daně a příslušnou daň podle jednotlivých sazeb a také případná osvobození od daně.

[...]

c) Řecké státy stanoví kritéria pro posouzení toho, zda doklad slouží jako faktura.

[...]

8. Řecké státy mohou ukládat další povinnosti, které považují za nezbytné k správnému uložení a výběru daně a k předcházení daňovým únikům, dostojí-li požadavku rovného zacházení s domácími plátníky i plátníky prováděnými osobami povinnými k dani mezi Řeckými státy, a za podmínky, že tyto povinnosti nepovedou při obchodu mezi Řeckými státy k formalitám spojeným s překračováním hranic.

[...]“

Belgická právní úprava

9. Článek 3 odst. 1 první pododstavec královského nařízení č. 3 ze dne 10. prosince 1969 o odpotech pro účely DPH (arrêté royal n° 3 du 10 décembre 1969 relatif aux déductions pour l'application de la TVA, *Moniteur belge* ze dne 12. prosince 1969) stanoví:

„1. Pro uplatnění nároku na odpotet daně musí osoba povinná k dani:

1) pro účely daně ze zboží, které jí bylo dodáno, a služeb, které jí byly poskytnuty, vlastnit fakturu vystavenou v souladu s článkem 5 královského nařízení č. 1 ze dne 29. prosince 1992 [o opatřeních k zajištění odvodu daně z přidané hodnoty (arrêté royal relatif aux mesures tendant à assurer le paiement de la taxe sur la valeur ajoutée) (*Moniteur belge* ze dne 31. prosince 1992, s. 27976, dále jen „královské nařízení č. 1“)]“

10. Podle čl. 5 odst. 1 šestého pododstavce královského nařízení č. 1 musí faktura obsahovat „údaje nezbytné k určení plnění a sazby splatné daně, zejména obvyklé označení dodaného zboží a poskytnutých služeb a jejich množství, jakož i počet služeb“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

11. Fabian Martens, Geoffroy Martens a Thibault Martens jsou právními nástupci J-P. Martense, který podnikal jako živnostník (entreprise unipersonnelle) pod označením „Margaz“. Z tohoto podnikání se vyvinula skupina Martens, jejíž společnosti provozují různé činnosti, jako je nákup, prodej a přeprava ropných produktů, jakož i poskytování stavebních prací. Petroma Transports SA byla hlavní společností skupiny Martens z hlediska zaměstnanců a poskytovala různé služby ostatním společnostem této skupiny. Využívání těchto zaměstnanců v rámci služeb uvnitř skupiny bylo upraveno smlouvami. Podle těchto smluv byly tyto služby odměňovány na základě hodin odpracovaných zaměstnanci.

12. Při kontrolách prováděných od roku 1997 belgické daňové orgány zpochybnilly jak v případě příjmů daní, tak v případě DPH faktury vystavené v rámci skupiny a z nich vyplývající odpoty poíraje zdaňovacím obdobím 1994, a to především protože tyto faktury byly neúplné a nebylo možné prokázat, že odpovídají skutečným plněním. Většina uvedených faktur obsahovala celkovou částku bez uvedení jednotkové ceny a počtu hodin odpracovaných zaměstnanci

společností poskytujících služby, což bránilo správci daní v jakékoliv kontrole správného výběru daní.

13 Uvedený orgán tedy zamítl odpovědi provedené společnostmi, které byly příjemci služeb, zejména z důvodu nesouladu s požadavky stanovenými v čl. 5 odst. 1 šestém pododstavci královského nařízení č. 1 a čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci královského nařízení č. 3 ze dne 10. prosince 1969 o odpovětech pro účely DPH.

14 Uvedené společnosti následně předložily dodatečné informace, avšak správce daní je nepovažoval za dostatečný základ umožňující uplatnění odpadu jednotlivých částek DPH. Tento správce daní měl totiž za to, že se jedná buď o soukromoprávní smlouvy o poskytování služeb předložené opožděně až po uskutečnění daňových kontrol a po oznámení oprav, které tento správce daní hodlá provést, postrádající tedy určité datum a neuplatnitelné vůči těmto osobám, nebo o faktury, které byly doplněny po jejich vystavení, ve fázi správního řízení, ručně psanými údaji o počtu hodin odpracovaných zaměstnanci, hodinové sazby za práci a povaze poskytnutých služeb, a které tudíž podle správce daní postrádají jakoukoliv dlužnou hodnotu.

15 Dne 2. února 2005 vydal Tribunal de première instance de Mons několik rozsudků. I když u některých faktur rozhodl ve prospěch plátců daní, potvrdil rovněž odepření odpadu DPH u společností, které byly příjemci služeb.

16 V návaznosti na nové žádosti, jejichž předmětem bylo vrácení daní zaplacených poskytovateli služeb, se tento soud rozhodl znovu otevřít jednání. Rozsudkem ze dne 23. února 2010 Tribunal de première instance de Mons rozhodl ve spojených věcech a žádosti o vrácení zamítl jako neopodstatněné. Uvedení poskytovatelé služeb poté podali proti tomuto rozsudku odvolání.

17 Za těchto podmínek se Cour d'appel de Mons rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je belgický stát oprávněn odepřít odpadu daní příjemcům služeb povinným k dani, kteří mají k dispozici neúplné faktury, jež však byly doplněny poskytnutím informací, které mají prokázat reálnost, povahu a částku fakturovaných plnění (smlouvy, rekonstrukce číselných údajů na základě přiznání podaných u Office national de la sécurité sociale, informace o fungování daně skupiny společností atd.)?“

2) Nemá belgický stát, který příjemcům služeb povinným k dani odepře odpadu daní na základě nepřesnosti faktur, povinnost konstatovat, že faktury jsou příliš nepřesné i na to, aby bylo možné na jejich základě odvést DPH? Nemá tedy belgický stát povinen vrátit společnostem, jež takto zpochybněné služby poskytly, odvedenou DPH, aby tak zajistil zásadu neutrality DPH?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

18 Je třeba poukázat na to, že předkládající soud neuvádí ustanovení unijního práva, o jejichž výklad žádá.

19 Z předkládacího rozhodnutí a z kontextu sporu v původním řízení nicméně vyplývá, že se předběžné otázky týkají výkladu ustanovení šesté směrnice, jakož i zásady daňové neutrality.

20 Vzhledem k tomu, že z uvedeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že první sporné faktury jsou datovány 31. března 1994, je třeba dotčená ustanovení vyložit v jejich znění použitelném k tomuto dni.

K první otázce

21 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda ustanovení šesté směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v povodním řízení, podle níž lze příjemcem služeb povinným k dani, kteří mají k dispozici neúplné faktury, odepřít nárok na odpočet DPH, jsou-li tyto faktury následně doplněny poskytnutím informací, které mají prokázat reálnost, povahu a částku fakturovaných plnění.

22 Úvodem je třeba připomenout, že nárok na odpočet je základní zásadou společného systému DPH, nemůže být v zásadě omezen a uplatňuje se přímo u všech daní, které zatěžují plnění uskutečňovaná na vstupu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2012, Bonik, C-285/11, body 25 a 26, jakož i citovaná judikatura).

23 Cílem takto upraveného režimu odpočtu je zcela sejmout z podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla odvedena v rámci veškerých jeho hospodářských činností. Společný systém DPH tak zajišťuje neutralitu daňové zátěže všech hospodářských činností bez ohledu na jejich účel nebo výsledky za podmínky, že uvedené činnosti v zásadě samy podléhají DPH (viz rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Faxworld, C-137/02, Recueil, s. I-5547, bod 37, a ze dne 22. prosince 2010, Dankowski, C-438/09, Sb. rozh. s. I-14009, bod 24).

24 Z ustanovení čl. 17 odst. 2 šesté směrnice tak vyplývá, že každá osoba povinná k dani má nárok na odpočet částek, které jsou jí účtovány z titulu DPH za služby, jež jsou jí poskytnuty, jsou-li tyto služby použity pro účely jejích zdanitelných plnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, PARAT Automotive Cabrio, C-74/08, Sb. rozh. s. I-3459, bod 17 a citovaná judikatura).

25 Co se týče pravidel uplatňování nároku na odpočet daní, čl. 18 odst. 1 písm. a) šesté směrnice stanoví, že osoba povinná k dani musí vlastnit fakturu vystavenou v souladu s čl. 22 odst. 3 této směrnice.

26 Podle čl. 22 odst. 3 písm. b) šesté směrnice musí faktura jednoznačně uvádět cenu bez daní a příslušnou daň podle jednotlivých sazeb a také případná osvobození od daní. Tentýž odstavec 3 písm. c) uvedeného článku opravňuje členské státy ke stanovení kritérií pro posouzení toho, zda doklad slouží jako faktura. Odstavec 8 téhož článku kromě toho členským státům umožňuje ukládat další povinnosti, které považují za nezbytné k správnému uložení a výběru daní a k předcházení daňovým únikům.

27 Z toho vyplývá, že co se týče uplatnění nároku na odpočet, šestá směrnice vyžaduje pouze fakturu obsahující určité údaje a členské státy mají možnost stanovit dodatečné údaje, aby zajistily správný výběr DPH, jakož i jeho kontrolu správcem daní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 1988, Jeunehomme a EGI, 123/87 a 330/87, Recueil, s. I-4517, bod 16).

28 Požadavek jiných údajů na fakturu, než které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 písm. b) šesté směrnice, jako podmínky uplatnění nároku na odpočet, se však musí omezit na to, co je nezbytné k zajištění výběru DPH a jeho kontrole správcem daní. Takové údaje ani nesmí svým pojetím nebo technickou povahou prakticky znemožňovat uplatnění nároku na odpočet nebo jej nadměrně ztěžovat (výše uvedený rozsudek Jeunehomme a EGI, bod 17).

29 Co se týče vnitrostátní právní úpravy dotčené v původním řízení, je třeba uvést, že belgický stát využil možnosti stanovené v čl. 22 odst. 8 šesté směrnice, nebo podle čl. 5 odst. 1 šestého pododstavce královského nařízení č. 1 faktura musí obsahovat údaje nezbytné k určení plnění a sazby splatné daně, zejména obvyklé označení dodaného zboží a poskytnutých služeb, jejich množství, jakož i jejich průměr.

30 V tomto ohledu přísluší předkládajícímu soudu ověřit, zda dodatečné údaje stanovené uvedenou právní úpravou odpovídají požadavkům uvedeným v bodě 28 tohoto rozsudku.

31 I když v bodě 41 rozsudku ze dne 15. července 2010, Pannon Gép Centrum (C-368/09, Sb. rozh. s. I-7467) Soudní dvůr rozhodl, že členské státy nemohou vázat využití práva na odpočet DPH na splnění podmínek týkajících se obsahu faktur, které nejsou výslovně stanoveny v ustanoveních směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, s. 1), je třeba poukázat na to, že ve věci v původním řízení tehdy platná ustanovení umožňovala členským státům stanovit kritéria pro posouzení toho, zda doklad slouží jako faktura.

32 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že uplatnění nároku na odpočet DPH bylo příjemcem služeb povinným k dani odmítnuto z důvodu, že faktury dotčené v původním řízení nebyly dostatečně přesné a úplné. Předkládající soud konkrétně uvádí, že většina těchto faktur neuváděla jednotkovou cenu a počet hodin odpracovaných zaměstnanci společností poskytujících služby, což bránilo správci daně v kontrole správného výběru daně.

33 Žalobci v původním řízení tvrdí, že chybí-li na fakturách některé údaje vyžadované vnitrostátní právní úpravou, nemůže to zpochybnit nárok na odpočet DPH, pokud byly reálnost, povaha a rozsah transakcí správci daně později prokázány.

34 Je třeba připomenout, že společný systém DPH nezakazuje provádět opravu chybných faktur. Jestliže jsou tedy splněny veškeré hmotněprávní podmínky pro nárok na odpočet DPH a osoba povinná k dani dotčenému orgánu ještě před vydáním rozhodnutí předložila opravenou fakturu, nelze jí v zásadě tento nárok odepřít z důvodu, že původní faktura obsahovala chybu (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Panon Gép Centrum, body 43 až 45).

35 Je však nutné konstatovat, že v případě sporu v původním řízení byly nezbytné informace, které měly faktury doplnit a zhojit jejich vady, předloženy, až když správce daně přijal rozhodnutí o odmítnutí nároku na odpočet DPH, takže před přijetím tohoto rozhodnutí faktury předložené uvedenému správci nebyly opraveny tak, aby mu umožňovaly zajistit správný výběr DPH a jeho kontrolu.

36 Na první otázku je tedy třeba odpovědět tak, že ustanovení šesté směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v původním řízení, podle níž lze příjemcem služeb povinným k dani, kteří mají k dispozici neúplné faktury, odepřít nárok na odpočet DPH, i když jsou tyto faktury po přijetí takového zamítavého rozhodnutí doplněny poskytnutím informací, které mají prokázat reálnost, povahu a částku fakturovaných plnění.

Ke druhé otázce

37 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda zásada daňové neutrality musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby správce daně odmítl vrácení DPH zaplacené společností poskytující služby, když společností, které byly příjemci těchto služeb, byl odepřen nárok na odpočet DPH zatěžující uvedené služby z důvodu nedostatků zjištěných na fakturách

vystavených uvedenou společností poskytující služby.

38 Vyvstává zde tudíž otázka, zda za účelem dodržení zásady daňové neutrality může být povinnost poskytovatele služeb odvést DPH podmíněna skutečným uplatněním odpotu DPH ze strany příjemce těchto služeb.

39 Podle čl. 2 odst. 1 šesté směrnice je dodání zboží nebo poskytování služeb předem DPH, je-li uskutečeno za protiplnění v tuzemsku osobou povinnou k dani, která jedná jako taková. Z ustanovení čl. 10 odst. 2 této směrnice vyplývá, že se zdanitelné plnění uskuteční a daňová povinnost vzniká dodáním zboží nebo poskytnutím služby.

40 Podle ustálené judikatury platí, že DPH je vybírána z každého poskytnutí služby a z každého dodání zboží uskutečného osobou povinnou k dani za protiplnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. října 2009, SKF, C-29/08, Sb. rozh. s. I-10413, bod 46 a citovaná judikatura).

41 Je tedy nutné konstatovat, jak správně uvádí belgický stát a Evropská komise v písemných vyjádřeních, že z uvedených ustanovení šesté směrnice vyplývá, že společný systém DPH nepodmiňuje povinnost osoby povinné k dani poskytující služby odvést tuto daň skutečným uplatněním nároku na odpot DPH ze strany osoby povinné k dani, která je příjemcem služeb.

42 Z bodu 13 tohoto rozsudku vyplývá, že možnost uplatnit odpot DPH zatěžující služby dotčené v původním řízení, na který by příjemci těchto služeb měli za obvyklých okolností nárok, jim byla odepřena z důvodu absence určitých povinných údajů na fakturách vystavených poskytovatelem služeb.

43 Vzhledem k tomu, že ve sporu v původním řízení byla potvrzena reálnost poskytnutí služeb podléhajících DPH, uvedená daň odpovídající této plněním byla splatná a byla právem odvedena správci daně. V tomto kontextu se zásady daňové neutrality nelze dovolávat k odvodnění vrácení DPH v takové situaci, jako je situace ve sporu v původním řízení. Jakýkoliv jiný výklad by mohl přispívat k situacím, které by mohly bránit správnému výběru DPH, čemuž chce článek 22 šesté směrnice právně zabránit.

44 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba na druhou otázku odpovědět tak, že zásada daňové neutrality nebrání tomu, aby správce daně odmítl vrácení DPH zaplacené společností poskytující služby, když společností, které byly příjemci těchto služeb, byl odepřen nárok na odpot DPH zatěžující uvedené služby z důvodu nedostatku zjištěných na fakturách vystavených uvedenou společností poskytující služby.

K nákladům řízení

45 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Ustanovení šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daní z přidané hodnoty: jednotný základ daně, ve znění směrnice Rady 94/5/ES ze dne 14. února 1994, musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v povodním řízení, podle níž lze příjemcem služeb povinným k dani, kteří mají k dispozici neúplné faktury, odepřít nárok na odpočet daní z přidané hodnoty, i když jsou tyto faktury po přijetí takového zamítavého rozhodnutí doplněny poskytnutím informací, které mají prokázat reálnost, povahu a částku fakturovaných plnění.

2) Zásada daňové neutrality nebrání tomu, aby správce daní odmítl vrácení daní z přidané hodnoty zaplacené společností poskytující služby, když společností, které byly příjemci těchto služeb, byl odepřen nárok na odpočet daní z přidané hodnoty zatěžující uvedené služby z důvodu nedostatku zjištěných na fakturách vystavených uvedenou společností poskytující služby.

Podpisy.

* Jednací jazyk: francouzština.